

kan have i forholdsvis detaljerede vendinger at høre om de forhandlinger, der er foregået.

På den anden side har det jo den – synes jeg – positive effekt, at borgerne i det her land så får mulighed for selv at høre, på hvilket højt niveau det foregår, når man virkelig for alvor træffer beslutninger i det danske folkestyre, og det synes jeg sådan set er meget sundt og meget godt.

Det, man selvfølgelig kan beklage, er, at lysten til at åbne for alle de ting, der er foregået i forhandlingerne, jo er størst, når der ikke bliver forlig. Når der er blevet forlig, så er lysten ikke så stor.

En anden ting, som har været karakteristisk for denne her debat, har jo været, at det normalt plejer at være sådan, at det er nederlag, man ikke kan finde nogen ejermand til. Men her gik der faktisk meget lang tid, før man kunne konstatere, at også sejren var hjemløs, for når det var den sejr, der handlede om at forhindre, at de her § 3-områder kom til staten, så var der tilsyneladende ingen, der ville tage æren.

Nu kunne jeg jo godt tro, at det skyldtes, at hr. Eyvind Vesselbo og hr. Jørn Dohrmann er blevet beskedne og tilbageholdende mennesker, der ikke ønsker at tage æren for det her resultat, og dermed som ridderen på den hvide hest ville overlade æren til miljøministeren, da den konservative ordfører ligesom havde forhindret, at han kunne få æren. Det tror jeg så ikke så meget på.

Jeg tror i virkeligheden, at et eller andet sted har der selv i hr. Vesselbos og i hr. Dohrmanns indre spredt sig en tvivl om, hvorvidt det, der sker med lige præcis det her lovforslag, nu også er så god en idé. Det hænger jo sammen med, at der i hvert fald er to grunde, som jeg vil dvæle en lille smule ved på den indholdsmæssige side.

Den ene er, at man får den her udtynding, atomisering af de faglige miljøer, og at det sker, kan man såmænd godt læse i selve lovforslaget. I bemærkningerne til lovforslaget står der, at der er tale om opgaver, der kræver specialiseret faglig indsigt af afgørende betydning for naturbeskyttelsen i Danmark.

Så kan man jo sige, at når det er sådan – og det oven i købet er af særlig betydning for Danmark – så er det vel i grunden lidt underligt, at man har valgt at dele de her opgaver ud på de her 98 kommuner, som det vist er endt med at blive, i stedet for de nuværende 14 amter, når man havde muligheden for at gøre det på regionsområdet, eller hvis man nu af forskellige grunde ikke ville det, så at lægge det i staten, for

der er jo i hvert fald ingen tvivl om, at de her mennesker får forskellige arbejdsgivere, og at der derfor vil være et koordinations- og samarbejdsproblem efterfølgende.

Den anden grund, som jeg vil fremhæve, er, at amterne jo faktisk har opfattet det her med naturbeskyttelse som en relativt vigtig opgave, en primæropgave, og det kan jo godt hænge sammen med, at det har været en af de få vigtige opgaver, som amterne har beskæftiget sig med og lagt vægt på. Det er jo helt klart, at i kommunerne vil det her få en helt anden placering. Det vil i langt større udstrækning blive relateret til et spørgsmål om erhvervsudvikling, industriudvikling, økonomisk udvikling, beskæftigelse osv.

Selv om det nok er sådan, at naturbevaring godt på lidt længere sigt kan vise sig at være en god forretning, så er det jo sådan, at når man skal gennemføre ting, der beskytter naturen, så handler det jo både om trafik, transport og industri, hvor der er meget store økonomiske interesser, og derfor synes vi i Enhedslisten stadig væk, at det nok ville være en god idé at holde det her lidt væk fra kommunerne ud fra et armslængdeprincip.

Kl. 16.35

Hvad angår de her § 3-områder, er problemerne jo endnu større, for registreringerne af de områder kan kommunen jo bare lade være med at foretage, og der er ikke nogen, der vil opdage det, og af samme grund er der heller ikke nogen, der kan klage over det, og der er heller ikke nogen andre steder end til byrådet, man kan klage.

Det betyder jo, at ved at lade være med at udpege de her områder undgår man mange besværligheder i kommunerne. Man kan jo også sige som udgangspunkt, at det jo ikke er, fordi man har tænkt sig at bygge på de her områder, men det er nu meget rart, at man ikke pålægger sig selv en masse ekstra besværligheder.

Det er måske også her, vi kan finde en af forklaringerne på, at naturbeskyttelse i regeringens egen Strukturkommissions rapport faktisk blev nævnt som et af de områder, der fuldstændig oplagt lå på det regionale niveau.

Nu skal man selvfølgelig ikke altid følge de kloge hoveders ord, og der er da andre kommissioner, som jeg håber at regeringen heller ikke vil følge helt nøje, når deres rapporter kommer, men alligevel vil jeg sige, at så ville det da være godt, hvis man havde nogle gode argumenter. Et af de gode argumenter kunne være, at man fik